

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobkyně: H. K., narozena X
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Markem Svobodným
sídlem V Jámě 669/1, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. X ze dne 3. 7. 2024

takto:

- I. Výrok III. rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 3. 7. 2024 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 582 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2024 žalovaná podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) přiznala žalobkyni od 27. 10. 2023 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 10 225 Kč měsíčně. Současně vyslovila, že od 1. 1. 2024 se zvyšuje základní výměra invalidního důchodu na 4 400 Kč, a žalobkyni tak náleží invalidní důchod ve výši 10 585 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky. Žalovaná rozhodnutím ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 3. 7. 2024 změnila své rozhodnutí ze dne 10. 1. 2024 tak, že invalidní důchod přiznaný od 27. 10. 2023 činí 10 226 Kč měsíčně (výrok I.), od 1. 1. 2024 se zvyšuje na 10 586 Kč měsíčně (výrok II.) a podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se žalobkyni od 10. 8. 2024 odnímá invalidní důchod (výrok III.).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že je třeba odlišovat řízení o změně poskytování dávky a řízení o změně výše dávky. Zdůraznila, že svými námitkami ze dne 1. 2. 2024 učinila předmětem řízení posouzení žádosti o zvýšení dávky již přiznaného invalidního důchodu. Žalovaná proto podle žalobkyně nemohla rozhodnout o odnětí invalidního důchodu, a to ani na základě § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně konstatovala, že pokud žalovaná v řízení o námitkách zjistila, že žalobkyně není invalidní, měla z moci úřední zahájit samostatné řízení.
3. Závěr o poklesu pracovní schopnosti jen 30 % podle žalobkyně posudková lékařka v posudku ze dne 16. 4. 2024 učinila, aniž by podrobněji zkoumala její zdravotní stav a bez osobního vyšetření. Nezhodnotila celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity, jak ukládá kapitola XIII, oddíl A, položka 2b přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Žalobkyně postrádala také informaci o tom, jaké pracovní činnosti by pro ni byly s ohledem na její zdravotní postižení zvládnutelné. Upozornila na svá zdravotní postižení, která jí snižují kvalitu života a brání ve výkonu pracovní činnosti, a zdůraznila, že se její zdravotní stav zhoršuje. Žalobkyně poznamenala, že poměrování pracovní schopnosti jen podle nezávažnějšího omezení je v rozporu s čl. 30 Listiny základních práv a svobod, který stanoví právo na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci. Zdůraznila, že tato nezpůsobilost definována jako souhrn všech jejích zdravotních omezení.
4. Podle žalobkyně je nepravděpodobné, že by za pouhých pět měsíců mezi zpracováním posudku pro řízení v prvním stupni a zpracováním posudku pro námitkové řízení došlo k takovému zlepšení jejího zdravotního stavu. Požadovala proto, aby byl zpracován nový znalecký posudek stran zjištění její invalidity. Dále žalobkyně popsala své zdravotní potíže a jejich důsledky pro výkon práce. Konstatovala, že chce být nadále užitečná a invalidní důchod by jí umožnil, aby se domluvila se zaměstnavatelem na určitých úlevách.
5. Žalobkyně navrhl, aby soud zrušil výrok III. napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření poukázala na posudek o invaliditě ze dne 16. 4. 2024, podle kterého žalobkyně od tohoto data již není invalidní. Dále uvedla, že zdravotní stav žalobkyně posoudí Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“). Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ústní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Při jednání soudu konaném dne 14. 4. 2025 zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Na důkazních návrzích uvedených v žalobě však netrval. Uvedl, že žalobkyně souhlasí se závěry posudkové komise, které potvrzují důvodnost žaloby.
8. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a s ohledem na závěry posudku posudkové komise ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.
9. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením posudku posudkové komise ze dne 27. 1. 2025, včetně protokolu o jednání posudkové komise.

Posouzení věci soudem

10. Žaloba je důvodná.
11. Soud však nepřisvědčil námitce, že žalovaná nebyla oprávněna rozhodnout o odnětí invalidního důchodu. Žalobkyně se mýlí, pokud z obsahu námitek, které uplatnila, dovozuje, že správní řízení bylo vedeno jen o výši invalidního důchodu, nikoli o dávce jako takové. Řízení o námitkách totiž nelze oddělovat od řízení v prvním stupni. Soud připomíná, že dané správní řízení bylo zahájeno žádostí žalobkyně ze dne 27. 9. 2023 o přiznání invalidního důchodu. Takto vymezený předmět je přitom rozhodující pro zodpovězení otázky, zda mohla žalovaná napadeným rozhodnutím invalidní důchod žalobkyni odejmout. Vzhledem k tomu, že žalovaná napadeným rozhodnutím změnila rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu (vydané v řízení o žádosti o tento důchod), byla oprávněna rozhodnout i o tom, že se žalobkyni invalidní důchod odnímá. Takový postup umožňuje i žalobkyni citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012-37, č. 2815/2013 Sb. NSS.
12. Na rozdíl od žalobkyně nespátřuje soud pochybení ani v tom, že žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení osobně vyšetřena. Soud podotýká, že nebylo povinností posudkového lékaře za účelem zpracování posudku pozvat žalobkyni a osobně ji vyšetřit, pokud o zdravotním stavu žalobkyně tak, jak jej zjistil z předložené zdravotní dokumentace, neměl pochybnosti. V tomto ohledu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 3 Ads 254/2016-64, podle kterého *„úkolem posudkových lékařů i posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí není primárně vyšetřování posuzovaných osob, ale pouze posudkové zhodnocení nálezů klinických lékařů, které jsou pro vypracování posudku podkladem. Lékař či posudková komise sice mohou v případě pochybností o průkaznosti některých nálezů provést při jednání orientační vyšetření posuzované osoby, není to však zákonem předepsáno a závažné pochybnosti o zdravotním stavu by musely být řešeny vysláním posuzované osoby k vyšetření na některém z klinických pracovišť“*. V nyní řešené věci byla pro vypracování posudku k dispozici četná dostatečně průkazná zdravotnická dokumentace, a osobní vyšetření žalobkyně posudkovými lékaři Institutu posuzování zdravotního stavu tak nebylo třeba. Otázkou, zda bylo výsledné posouzení zdravotního stavu správné, či nikoli, se bude soud zabývat níže.
13. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 27. 9. 2023 požádala o přiznání invalidního důchodu. V posudku o invaliditě ze dne 23. 11. 2023 posudková lékařka MUDr. J. Č. označila za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu A, položce 2b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena ve výši 35 % s tím, že podle § 3 a § 4 téže vyhlášky se procentní míra poklesu pracovní schopnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemění. Na základě tohoto posudku vydala žalovaná dne 10. 1. 2024 rozhodnutí, jímž žalobkyni od 27. 10. 2023 přiznala invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

14. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobkyně, který dne 16. 4. 2024 vypracovala MUDr. O. M. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení srovnatelné s postižením uvedeným v kapitole XIII, oddílu A, položce 2b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti stanovila pro období od 27. 10. 2023 do 15. 4. 2024 ve výši 35 % a od 16. 4. 2024 ve výši 30 % s tím, že se ve smyslu § 3 a 4 vyhlášky již nemění. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 7. 2024, jehož výrokem III. žalobkyni od 20. 8. 2024 invalidní důchod odňala s odůvodněním, že žalobkyně již není invalidní.
15. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že *pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %*. Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
16. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že *pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem*. *Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu*. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
17. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že *za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí*. V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

18. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že *je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.*
19. Podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity lze horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti zvýšit až o 10 procentních bodů *v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici (odst. 1), nebo v případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici (odst. 2).* Z odstavce 3 téhož ustanovení plyne, že zvýšení horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti podle odstavců 1 a 2 nesmí v úhrnu převýšit 10 procentních bodů.
20. V nyní řešené věci byl žalobkyni odňat invalidní důchod s odůvodněním, že z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost jen o 30 %. Pro vznik (a trvání) nároku na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně je však nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %.
21. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovala podmínky alespoň prvního stupně invalidity, tedy zda u ní došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, zda žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto se soud touto otázkou nezabýval.
22. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky z námitkového řízení o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, míru poklesu její pracovní schopnosti a stupeň invalidity včetně data jeho případné změny.
23. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. M. S., lékařka MUDr. Z. B. (odbornost:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

revmatologie) a tajemnice L. W.], posudek ze dne 27. 1. 2025 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace (spisová dokumentace Institutu posuzování zdravotního stavu Děčín, spisová dokumentace námitkového řízení a zdravotnická dokumentace praktického lékaře – MUDr. R. H.). Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyslechnuta a vyšetřena odbornou lékařkou z oboru revmatologie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Jednalo se o lékařské zprávy MUDr. J. S. ze dne 7. 11. 2022 a 11. 12. 2023, MUDr. J. T. S., Ph.D., ze dne 4. 12. 2023, MUDr. M. Ž. ze dne 1. 2. 2011, MUDr. D. Ch. Č. ze dne 24. 5. 2017 a 29. 5. 2017, MUDr. M. S., Ph.D., ze dne 10. 8. 2022, 14. 6. 2023, 20. 9. 2023 a 3. 1. 2024, MUDr. P. K. ze dne 3. 3. 2011, MUDr. S. R. ze dne 3. 3. 2011, MUDr. M. H., Ph.D., ze dne 27. 4. 2023, 7. 12. 2023 (včetně rozpisu procedur na období od 2. 1. do 2. 2. 2024) a 17. 7. 2024, prim. MUDr. V. V. ze dne 7. 12. 2006, MUDr. I. Č. ze dne 2. 2. 2021, MUDr. I. K. ze dne 9. 2. 2021, 16. 2. 2021 a 3. 3. 2021, MUDr. V. Š. ze dne 30. 9. 2008, MUDr. M. N. ze dne 23. 4. 1993, MUDr. J. Ch., Ph.D., ze dne 21. 11. 2022, 26. 11. 2022 a 15. 2. 2023, MUDr. P. B. ze dne 21. 5. 2023, MUDr. J. D. ze dne 15. 3. 2024, MUDr. T. H. ze dne 20. 1. 2023, MUDr. A. Š. ze dne 24. 11. 2021, MUDr. P. Č. ze dne 21. 12. 2016, 19. 7. 2017 a 9. 1. 2022, MUDr. R. B. ze dne 14. 2. 2014 a MUDr. S. Č. ze dne 14. 10. 2016, dále o zprávy z Chirurgického oddělení Nemocnice Děčín (hospitalizace v době od 5. 9. do 30. 9. 1985, vyšetření 15. 10. 1985 a 13. 11. 1985) a dekurzy za období od 20. 9. 1999 do 3. 6. 2014 (bez bližší specifikace ošetřujícího lékaře).

24. Na základě posouzení obsahu těchto podkladů a vlastního vyšetření žalobkyně dospěla posudková komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 3. 7. 2024) žalobkyně splňovala kritéria pro invaliditu prvního stupně ve smyslu § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 35 %.
25. Posudková komise konstatovala, že se u žalobkyně jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobkyně byla periferní spondylartritida. Podle revmatologa lze onemocnění srovnat s funkční třídou zdatnosti u revmatoidní artritidy b/c (omezená zdatnost, nezvládne fyzicky náročné práce, lehké práce zastane).
26. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně hodnotila posudková komise podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to jako funkčně srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v kapitole XIII – *postižení svalové a kosterní soustavy*, oddílu A – *artropatie*, položce 2 – *revmatoidní artritida (RA)*, podpoložce 2b – *pomalou progredující formy, lehká až střední porucha funkce, HAQ > 0,5 a < 1,0, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi, s využitím kompenzačních mechanismů a prostředků, aktivita trvale nízká, DAS 28 < 3,2, možná občasná vzplanutí, stavy bez orgánového poškození a systémových projevů, rentgenová přechodná progresse minimální*. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 20 až 35 %. Posudková komise vysvětlila, že se jedná o pomalu progredující postižení s lehkou až střední poruchou funkce, s trvale nízkou aktivitou (zánětlivé parametry jsou v normě) a občasnými vzplanutími, bez systémových projevů, rentgenová progresse je minimální. Některé denní aktivity jsou vykonávány s obtížemi, při exacerbaci coxitidy je nutné odlehčení chůze kompenzačními opěrnými pomůckami (při jednání posudkové komise aktuálně probíhala oboustranná coxitida sonograficky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potvrzená). Vzhledem k přidruženým onemocněním, a především vertebrogennímu syndromu bedernímu a stavu po operaci L5/S1 předním přístupem se zavedením implantátu, posudková komise zvolila horní hranici rozmezí (tj. 35 %) s tím, že podle § 3 a § 4 téže vyhlášky se procentní míra poklesu pracovní schopnosti nemění.

27. Posudková komise dále uvedla, že se neztotožňuje se závěrem námitkového řízení se stanovením míry poklesu pracovní schopnosti 30 %, protože nebylo přihlédnuto k občasným vzplanutím coxitidy a také nebylo přihlédnuto ke stavu po operaci bederní páteře. Dodala, že zdravotní postižení nezařadila do kapitoly XIII, oddílu A, položky 2c (40-60 %), protože se nejedná o střední až výraznější poruchu funkce horních a dolních končetin, nejsou přítomny kloubní deformity či svalové atrofie, aktivita onemocnění není střední až vysoká. Posudková komise uzavřela, že žalobkyně je schopna vykonávat dosavadní zaměstnání ve zkráceném pracovním úvazku.
28. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 27. 1. 2025, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí. Soud pokládá tento posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý. S jeho závěry se proto soud ztotožnil.
29. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, (zejména vycházejí ze závěru posudkové komise, že žalobkyně splnila podmínky invalidity prvního stupně) dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu (za hlavní podklad svého rozhodnutí vzala nesprávný posudek o invaliditě žalobkyně ze dne 16. 4. 2024), což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude proto na žalované, aby znovu rozhodla o námitkách žalobkyně, přičemž bude vycházet z toho, že žalobkyně byla k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní v prvním stupni invalidity.
30. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 582 Kč. Náklady řízení tvoří odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobkyně včetně DPH. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „advokátní tarif“). Advokátní tarif byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb.; podle čl. II této vyhlášky platí, že *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.*
31. Zástupce žalobkyně učinil dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] před 1. 1. 2025. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 3 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 náleží odměna 2x 1 000 Kč, tj. 2 000 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve stejném znění náhrada hotových výdajů advokáta 600 Kč (dva režijní paušály po 300 Kč). Po 1. 1. 2025 učinil zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně jeden úkon právní služby [účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za tento úkon mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 náleží odměna 4 620 Kč a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve stejném znění náhrada hotových výdajů advokáta 450 Kč (jeden režijní paušál).

32. Náklady řízení dále zahrnují cestovné k soudnímu jednání konanému dne 14. 4. 2025 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět ve výši 1 301,90 Kč (celkem 182 km, kombinovaná spotřeba vozidla Škoda Superb, RZ X, ve výši 3,9 litru motorové nafty na 100 km doložena technickým průkazem, cena motorové nafty podle vyhlášky č. 475/2024 Sb. 34,70 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 5,80 Kč) a náhradu za promeškaný čas strávený cestou k tomuto jednání a zpět ve výši 600 Kč [čtyři započaté půlhodiny po 150 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025].
33. K uvedeným částkám je třeba přičíst DPH v sazbě 21 %, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (9 571,90 Kč), tj. částku 2 010,10 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. dubna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.